

Κατήχηση προετοιμασίας για τη

10^η Παγκόσμια Συνάντηση Οικογενειών

Ρώμη 22 - 26 Ιουνίου 2022

"Οικογενειακή αγάπη: κλήση και οδός αγιότητας"

Κατήχηση αρ. 1

Κλήση και οικογένεια

Η κλήση ως κάλεσμα

Ο όρος *κλήση* προέρχεται από το ρήμα *καλώ* του οποίου η σημασία είναι το κάλεσμα. Για κάθε πλάσμα το πρώτο κάλεσμα του Θεού είναι εκείνο μέσω του μυστηρίου του Βαπτίσματος. Κάλει προς τα παιδιά του. Μεταξύ των βαπτισμένων, ορισμένοι έχουν κληθεί να δώσουν στον Θεό την ύπαρξή τους μέσω της ιερατικής ή της μοναχικής αφιέρωσης, άλλοι να δοθούν στον Θεό μέσω του μυστηρίου του Γάμου. Επομένως και η έγγαμη ζωή παρουσιάζεται ως μία κλήση, δηλαδή **ένα κάλεσμα από μέρος του Θεού**.

Το όνομα

Η συνήθεια να *καλούμαστε* με το όνομά μας είναι μια διαδεδομένη πρακτική στις οικογένειές μας, ιδίως όταν υπάρχουν παιδιά. Η επιλογή του ονόματος, που δίνεται στα παιδιά και με το οποίο θα ονομάζονται σε όλη τους την ύπαρξη, είναι μια απόφαση όχι μικρής σημασίας για τους γονείς.

Οι λόγοι για τους οποίους επιλέγεται ένα όνομα μπορεί να είναι πολλοί. Μερικές φορές είναι το όνομα που στην οικογένεια μεταβιβάζεται από γενιά σε γενιά, άλλες φορές πρόκειται για το όνομα ενός αγίου στον οποίο οι γονείς έχουν ιδιαίτερη ευλάβεια, ή ακόμη για το όνομα κάποιου ο οποίος, κατά κάποιο τρόπο, έπαιξε κάποιο ρόλο στη ζωή των γονέων. Επομένως το όνομα είναι μια σπουδαία επιλογή και για κάθε άνθρωπο αποτελεί ένας είδος πιστοποιητικού με το οποίο παρουσιάζεται στον κόσμο. Το όνομα, πράγματι, λέει ήδη κάτι τι για μας.

Η Μοναξιά

Όταν τυχαίνει να κάνουμε μια συζήτηση με κάποιον του οποίου δεν θυμόμαστε το όνομα, είναι σημάδι ότι δεν έχουμε μια βαθιά σχέση με αυτό το άτομο.

Το πιο σοβαρό δράμα για έναν άνθρωπο είναι να μην τον θυμάται κανείς. Το αίσθημα της μοναξιάς που πηγάζει από αυτό, προέρχεται κυρίως από την αίσθηση ότι κανείς δεν τον σκέπτεται και δεν τον γυρεύει. Η μεγάλη περίοδος του *lockdown*, που ζήσαμε, αποτέλεσε για πολλούς έναν καιρό βαθιάς μοναξιάς, κυρίως για τους ηλικιωμένους και για εκείνους τους ανθρώπους, που για διάφορους λόγους, βιώνουν τη δυσκολία και τον κόπο του να ζουν μόνοι.

Είμαστε καλεσμένοι

Το όνομα του καθενός μας αντηχεί συχνά στο σπίτι. Οι γονείς, για παράδειγμα, καλούν τα παιδιά για να τα ξυπνήσουν το πρωί, για να ξέρουν που βρίσκονται, για να τα προτρέψουν να κάνουν το καθήκον τους, για να τους δείξουν την στοργή τους.

Το να προσποιούμαστε ότι δεν ακούμε κάποιον που μας καλεί είναι μια στρατηγική που όλοι γνωρίζουμε καλά. Ανταποκρίνεται σε μια συγκεκριμένη επιθυμία ότι δεν θέλουμε να επικοινωνήσουμε με το πρόσωπο που μας καλεί.

Στην πραγματικότητα, το κάλεσμα φέρνει μαζί του ένα μήνυμα. Κάποιος γνωρίζοντας ότι υπάρχουμε ενδιαφέρεται για τη ζωή μας. Εμείς μπορούμε να δεχθούμε ή να απορρίψουμε αυτό το κάλεσμα να επικοινωνήσουμε.

Ο Θεός μας καλεί με το όνομά μας

Ένα εδάφιο από τον Άγιο Παύλο μας αποκαλύπτει ότι όλοι εμείς είμαστε καλεσμένοι, ο Θεός Πατέρας γνωρίζει και καλεί τον καθένα από μας:

*«Εκείνος μας έσωσε και **μας κάλεσε με ένα άγιο κάλεσμα**, να γίνουμε λαός του, όχι εξαιτίας των έργων μας, αλλά γιατί ο ίδιος το θέλησε και μας έδωσε τη χάρη του δια του Ιησού Χριστού. Αυτή η χάρη είχε δοθεί **προαιώνια**, φανερώθηκε όμως τώρα με την εμφάνιση στη γη του σωτήρα μας Ιησού Χριστού, που με το ευαγγέλιο κατήγγησε το θάνατο κι έκανε να λάμψει η άφθαρτη ζωή».* (Β Τιμόθεον 1: 9-10)

Ο Θεός μας καλεί ήδη από την αιωνιότητα. Οι άνθρωποι μας αποκαλούν με το όνομα που μας έδωσαν οι γονείς μας. **Ο ίδιος ο Θεός μας καλεί με αυτό το όνομα.**

Διαβάζοντας τη Βίβλο, φαίνεται, σε πολλές περιπτώσεις, πώς ο Θεός καλεί συνεχώς και ποικιλοτρόπως τους άντρες και τις γυναίκες, ώστε να έρθουν σε επαφή μαζί Του και να Τον δεχτούν στη ζωή τους.

Σήμερα ο Πατέρας μας καλεί να ακολουθήσουμε τον Ιησού, γιατί μέσω Εκείνου μας δίνεται μια ζωή στην οποία ο θάνατος νικήθηκε από τον Χριστό, μια ζωή που πέρα από όλες τις δυσκολίες αξίζει να τη ζήσει κανείς επειδή προβάλλεται προς την αιώνια ζωή. **Με τη δύναμη που προέρχεται από το Άγιο Πνεύμα, μπορούμε να ανταποκριθούμε στο κάλεσμα του Θεού, που είναι μοναδικό για τον καθένα μας.**

Ο Γάμος είναι μια απάντηση σε ένα κάλεσμα

Με το μυστήριο του Γάμου, οι σύζυγοι απαντούν σε ένα κάλεσμα που τους έχει απευθύνει ο Θεός. Αυτό το κάλεσμα συνίσταται στο να *αγαπούν όπως Εκείνος αγαπά.*

Το να *πυ* που πρόφεραν οι σύζυγοι την ημέρα του γάμου τους ωστόσο, συγκρούεται καθημερινά με την δυσκολία να αγαπάει κανείς τον σύζυγο ή την σύζυγο αντίστοιχα, με την ευθραυστότητα και τις αδυναμίες του άλλου. Αυτό σημαίνει ότι το κάλεσμα στην Αγάπη δεν μπορεί παρά να υποστηριχθεί μόνο από τη χάρη του Χριστού. Απαιτεί, από την πλευρά των συζύγων, **μια συνεχή αποδοχή αυτής της Χάρης** που, λαμβανόμενη καθημερινά, κάνει τους συζύγους να μαθαίνουν σταδιακά, με επίμονη προσκαρτερία και ταπεινή υπομονή, να αγαπούν ο ένας τον άλλον και να *αγαπούν όπως αγαπά ο Ιησούς.*

Είναι παρήγορο να γνωρίζουμε ότι, παρά τους συνήθεις κόπους και τις αναπόφευκτες στιγμές δυσκολίας, η παρουσία του Χριστού παραμένει το απαραίτητο στήριγμα και μια απaráμιλλη παρηγοριά. Η Φωνή Του, που μεταδίδεται από τον Λόγο, δεν παύει ποτέ να καλεί, να παρηγορεί και να ενθαρρύνει στη συνέχιση της πορείας.

Συνιστάται να αφιερώσει λίγος χρόνος ώστε ο καθένας να μπορεί να ξαναδιαβάσει την κατήχηση, εστιάζοντας σε αυτό που ιδιαίτερα απηχεί στην καρδιά.

Σκέψεις για μελέτη ως ζευγάρι/ ως οικογένεια

Ζητάτε τον Κύριο, ενόσω μπορεί να βρεθεί· επικαλείστε αυτόν, ενόσω είναι κοντά.

Επειδή, οι βουλές μου δεν είναι οι βουλές σας ούτε οι δρόμοι σας οι δικοί μου δρόμοι. (Ησ 55,6-8)

Μερικές φορές η κλήση του Θεού δεν αντιστοιχεί στις επιθυμίες μας, στις σκέψεις μας, σε αυτό που μας φαίνεται σωστό. Ο Προφήτης Ησαΐας μας λέει: Ζητήστε τον Κύριο, επικαλεστείτε τον.

- Μοιραζόμαστε, ως ζευγάρι και με τα παιδιά μας, αν ως νέοι αναρωτηθήκαμε ποιοί ήταν το κάλεσμα του Θεού για μάζ.
- Είχαμε συναίσθηση ότι ο γάμος μας ήταν η απάντηση σε μια κλήση του Θεού;

Σκέψεις για μελέτη μέσα στην κοινότητα

• Ας αναλογιστούμε, ως κοινότητα, τον γάμο ως κλήση, ως κάλεσμα του Θεού **να γίνει μυστήριο** και επομένως εικόνα (ατελής αλλά πραγματική) της αγάπης του.

• Όταν νιώθουμε ένα κάλεσμα στην καρδιά μας, πώς μπορούμε να καταλάβουμε αν όντως προέρχεται από τον Θεό;

• Ας αναλογιστούμε τη σημασία της διάκρισης ως προς τις επιλογές της ζωής, αλλά και στα μικρά καλέσματα που μας κάνει ο Θεός καθημερινά.

Για εμβάθυνση:

«Γάμος, αφιερωμένη ζωή, ιεροσύνη: κάθε αληθινή κλήση ξεκινά με μια συνάντηση με τον Ιησού»

https://www.vatican.va/content/francesco/it/audiences/2017/documents/papafrancesco_20170830_udienza-generale.html

Κατήχηση αρ. 2

Καλεσμένοι στην αγιότητα

Επιλεγμένοι από τον Θεό για να γίνουμε άγιοι

Διαλεγμένοι από τον Θεό για να γίνουμε άγιοι. Σε τι είναι καλεσμένη η οικογένειά μας; Ο Άγιος Παύλος - καλούμενος από τον Κύριο σε μια ριζική καμπή στη ζωή του - (Πρβλ. Πράξεις 9: 1-28) - θα μπορούσε να απαντήσει ως εξής:

«Ευλογητός ο Θεός, [...] [που] μας διάλεξε πριν θεμελιώσει τον κόσμο, για να είμαστε άγιοι και άμεμπτοι ενώπιόν του με την αγάπη» (Εφ 1, 3-4).

Μια οικογένεια γεννιέται από την απόφαση ενός άνδρα και μιας γυναίκας να ξεκινήσουν μαζί μια εμπειρία κοινής ζωής, υποστηριζόμενοι από τη Χάρη του Χριστού.

Όταν συμβαίνει αυτό, η έγγαμη ζωή, πλούσια σε καινοτομίες και νέες προκλήσεις που πρέπει να αντιμετωπιστούν, γίνεται για τους συζύγους, όπως λέει η τελετή του Γάμου, η νέα οδός για τον αγιασμό τους και, κατά συνέπεια, μια προνομακική πορεία προς την αγιότητα.

Με τον ίδιο τρόπο, η ζωή της οικογένειας, συνυφασμένη με σχέσεις, μερικές φορές πολύπλοκες, και που δεν είναι πάντα εύκολες, γίνεται ένας ιδιαίτερα κατάλληλος και ευνοϊκός χώρος για να θαυμάσουμε τη δράση του Πνεύματος του Θεού που μπορεί να μεταστρέψει την καρδιά του ανθρώπου σε σημείο να κάνει τα μέλη της οικογένειας ικανά να αγαπούν όπως αγαπά ο Χριστός.

Η αγιότητα: ένα κάλεσμα για όλους

«Εγώ ο Κύριος είμαι ο Θεός σας. Αγιάστε λοιπόν τους εαυτούς σας γιατί εγώ είμαι άγιος» (Λευ 11,44).

Ο Πάπας Φραγκίσκος στην τρίτη αποστολική του παραίνεση «Να χαίρεστε και να αγάλλεστε», ενθαρρύνει τον καθένα να ανταποκριθεί στο δικό του κάλεσμα στην αγιότητα. **Ο Θεός** δεν καλεί τους πάντες με ανώνυμο και γενικό τρόπο, **αλλά απευθύνει στον καθένα ένα προσωπικό κάλεσμα.**

Ας ακούσουμε μερικούς στοχασμούς στους οποίους ο Άγιος Πατέρας εκφράζει μια ξεκάθαρη πρόσκληση να μην φοβόμαστε να δεχτούμε τη δική μας κλήση στην αγιότητα

«Μου αρέσει να βλέπω την αγιότητα στον λαό του Θεού [...]: στους γονείς που μεγαλώνουν τα παιδιά τους με τόση αγάπη, στους άνδρες και στις γυναίκες που εργάζονται για να φέρουν ψωμί στο σπίτι, στους αρρώστους [...]. Αυτή είναι συχνά η αγιότητα «της διπλανής πόρτας», **εκείνων που ζουν κοντά μας και είναι μια αντανάκλαση της παρουσίας του Θεού**, ή, για να χρησιμοποιήσουμε μια άλλη έκφραση, «η μεσαία τάξη της αγιότητας»». (Να χαίρεστε και να αγάλλεστε 7) (Gaudete et Exsultate 7)

«**Όλοι οι πιστοί** κάθε κατάστασης είναι καλεσμένοι από τον Κύριο, ο καθένας στο δικό του δρόμο, σε μια αγιότητα της οποίας η τελειότητα είναι αυτή η ίδια του ουράνιου Πατέρα». (Να χαίρεστε και να αγάλλεστε 10) (Gaudete et Exsultate 10).

«**Ο καθένας στον δικό του δρόμο**»[...]. Αυτό που έχει σημασία είναι **ο κάθε πιστός να διακρίνει το δικό του μονοπάτι και να φανερώσει το καλύτερο του εαυτού του**, αυτό το τόσο προσωπικό που ο Θεός έχει τοποθετήσει μέσα του (βλ. Α' Κορ. 12:7) και όχι να εξουθενώνεται προσπαθώντας να μιμηθεί κάτι που δεν έχει προοριστεί για εκείνον". (Να χαίρεστε και να αγάλλεστε 11). Gaudete et Exsultate 11).

«Για να είναι όλοι άγιοι δεν είναι απαραίτητο να είναι επίσκοποι, ιερείς, μοναχοί ή μοναχές. Πολλές φορές μπαίνουμε στον πειρασμό να σκεφτούμε ότι η αγιότητα αφορά μόνον εκείνους που έχουν τη δυνατότητα να απέχουν από τις καθημερινές φροντίδες, ώστε να αφιερώνουν πολύ χρόνο στην προσευχή. Δεν είναι έτσι. **Όλοι καλούμαστε να είμαστε άγιοι** ζώντας με αγάπη και προσφέροντας **ο καθένας** τη δική του μαρτυρία στις ασχολίες της καθημερινότητας, **όπου κι αν βρίσκεται**. [...] Είσαι παντρεμένος? Να είσαι άγιος αγαπώντας και φροντίζοντας τον άντρα ή τη γυναίκα σου, όπως έκανε ο Χριστός με την Εκκλησία. Είσαι εργάτης; Να είσαι άγιος εκτελώντας με εντιμότητα και ικανότητα την εργασία σου στην υπηρεσία των αδελφών. Είσαι γονιός ή γιαγιά ή παππούς; Να είσαι άγιος διδάσκοντας υπομονετικά τα παιδιά να ακολουθούν τον Ιησού». (Να χαίρεστε και να αγάλλεστε 14). (Gaudete et Exsultate 14).

«**Αυτή η αγιότητα** στην οποία ο Κύριος **σε καλεί θα αυξηθεί με μικρές πράξεις**» (Να χαίρεστε και να αγάλλεστε 16). Gaudete et Exsultate 16).

«Είθε να μπορέσεις να αναγνωρίσεις ποια είναι εκείνη η λέξη, εκείνο το μήνυμα του Ιησού που **ο Θεός θέλει να πει στον κόσμο με τη ζωή σου**. [...] **Ο Κύριος θα την ολοκληρώσει ακόμη και εν μέσω των σφαλμάτων σου** και των αρνητικών σου στιγμών, αρκεί να [...] παραμένεις πάντα δεκτικός στην υπερφυσική του δράση που εξαγνίζει και φωτίζει». (Να χαίρεστε και να αγάλλεστε 24).

Στη πιο μακρινή ιστορία, αλλά και στην πιο πρόσφατη, συναντώνται παιδιά, έφηβοι, νέοι, χήρες και σύζυγοι που μπορούν να μας δείξουν έναν τρόπο αγιότητας για κάθε ηλικία και κατάσταση ζωής: ας σκεφτούμε, για παράδειγμα, τη μικρή Laura Vicuña - μια αγία σε ηλικία δώδεκα ετών, τον νεαρό Pier Giorgio Frassati ή τους άγιους γονείς της Θηρεσίας του Lisieux.

Αυτή η ιστορία των αγίων της διπλανής πόρτας μας ανήκει, είναι πολύ κοντά μας, είμαστε εμείς οι ίδιοι. Μήπως και εμείς συναντάμε κάποιους από αυτούς;

Συνιστάται να αφιερώσει χρόνος ώστε ο καθένας να μπορεί να ξαναδιαβάσει την κατήχηση, εστιάζοντας σε αυτό που ιδιαίτερα απηχεί στην καρδιά.

Σκέψεις για μελέτη ως ζευγάρι/ ως οικογένεια

- Το να γίνει κανείς άγιος «ο καθένας με τον τρόπο του»: είναι το κάλεσμα του Θεού να γίνει ο καθένας το καλύτερο του εαυτού του. Ποια είναι τα ιδιαίτερα δώρα που ο Θεός μου έχει δώσει;
- Ο Θεός «μας καθοδηγεί να γίνουμε άγιοι»: πότε ένιωσα να καθοδηγούμαι σε αυτό το δρόμο προς την αγιότητα;
- Υπήρξαν εκδηλώσεις, συναντήσεις, περιστάσεις που με βελτίωσαν ή που βελτίωσαν την οικογένειά μας;

Σκέψεις για μελέτη μέσα στην κοινότητα

- Κάθε άνθρωπος μπορεί, με τη ζωή του, να μεταδώσει στον κόσμο ένα ιδιαίτερο μήνυμα που ο Κύριος του εμπιστεύεται.
- Όλοι ας σκεφτούν ένα άτομο με το οποίο συναναστρέφονται: ποιο μήνυμα μου δίνει ο Θεός μέσω αυτού του ατόμου;
- Ας σκεφτούμε αυτές τις τελευταίες ημέρες: ας μοιραστούμε με απλότητα ποιούς «αγγελιοφόρους» του Κυρίου συναντήσαμε.

Για να εμβαθύνουμε:

Φραγκίσκος και αγιότητα, ένα κάλεσμα για όλους, όχι για τους «υπερήρωες»

<https://www.vaticannews.va/it/papa/news/2018-04/il-papa-e-la-santita--una-chiamata-per-tuttinon-per-supereroi-.html>

Κατήχηση αρ. 3

Ναζαρέτ: να κάνουμε κανονική την αγάπη

Η ταπεινοφροσύνη της Ναζαρέτ

Παρατηρώντας την οικογένεια του Ιησού, του Ιωσήφ και της Μαρίας, κάθε οικογένεια μπορεί να ανακαλύψει το δικό της κάλεσμα, μπορεί να αρχίσει να καταλαβαίνει τον εαυτό της λίγο περισσότερο, να προσανατολίζεται στο δρόμο της ζωής και να αισθάνεται την έλξη από τη χαρά του Ευαγγελίου.

Είναι σημαντικό να μην ξεχνάμε ότι ο Υιός του Θεού, γινόμενος άνθρωπος, έζησε για τόσα χρόνια μέσα σε μια κανονική και ταπεινή ανθρώπινη οικογένεια. Είναι ακριβώς στις ταπεινές και κανονικές πραγματικότητες που ο Κύριος επιθυμεί να εισέλθει και να εγκατασταθεί.

Σήμερα, η ταπεινή και κανονική ύπαρξή μας, στο πρότυπο της μικρής Ναζαρέτ, που αποτελείται από "ένα εργαστήριο, τέσσερα σπίτια, ένα ασήμαντο χωριό"¹, μπορεί να γίνει το μέρος το επιλεγμένο από τον Θεό για να κατοικήσει εκεί ο γιός Του ο Ιησούς. Κανείς δεν πρέπει να αισθάνεται αποκλεισμένος από αυτό το μεγάλο και καταπληκτικό δώρο!

Ο Ιησούς γεννήθηκε σε μια οικογένεια. «Η πορεία του Ιησού ήταν σε αυτή την οικογένεια. [...] Κάθε χριστιανική οικογένεια - όπως έκαναν η Μαρία και ο Ιωσήφ - μπορεί πρώτα απ' όλα να δεχθεί τον Ιησού, να Τον ακούσει, να μιλήσει μαζί Του, να Τον φυλάξει, να Τον προστατεύσει, να μεγαλώσει μαζί Του. και έτσι να βελτιώσει τον κόσμο. [...] Κάθε φορά που υπάρχει μια οικογένεια που φυλάει αυτό το μυστήριο, ακόμη και στην περιφέρεια του κόσμου, το μυστήριο του Υιού του Θεού, το μυστήριο του Ιησού που έρχεται να μας σώσει, βρίσκεται σε δράση»².

«Όταν έκαναν όλα όσα πρόσταζε ο νόμος του Κυρίου, γύρισαν στη Γαλιλαία, στην πόλη τους τη Ναζαρέτ. Στο μεταξύ το παιδί μεγάλωνε και το πνεύμα του δυνάμωνε· ήταν γεμάτος σοφία, και η χάρη του Θεού ήταν μαζί του. Κάθε χρόνο, τη γιορτή του Πάσχα οι γονείς του Ιησού πήγαιναν στην Ιερουσαλήμ. Όταν έγινε δώδεκα χρονών, ανέβηκαν στα Ιεροσόλυμα, στη γιορτή, όπως συνήθιζαν. Όταν τέλειωσε η γιορτή και γύριζαν πίσω, το παιδί ο Ιησούς παρέμεινε στην Ιερουσαλήμ, χωρίς να το ξέρουν ο Ιωσήφ και η μητέρα του. Νομίζοντας ότι ήταν μέσα στο πλήθος των προσκυνητών, περπάτησαν μιας μέρας δρόμο και ύστερα άρχισαν να τον αναζητούν ανάμεσα στους συγγενείς και τους γνωστούς. Δεν τον βρήκαν, όμως, και γύρισαν στην Ιερουσαλήμ να τον αναζητήσουν. Τον βρήκαν ύστερα από τρεις μέρες στο ναό καθισμένο ανάμεσα στους νομοδιδασκάλους, να τους ακούει και να τους κάνει ερωτήσεις. Όλοι όσοι τον άκουγαν έμεναν κατάπληκτοι για τη νοημοσύνη και τις απαντήσεις του. Μόλις τον είδαν οι γονείς του, απόρησαν, και η μητέρα του τού είπε: «Παιδί μου, γιατί μας το 'κανες αυτό; Ο πατέρας σου κι εγώ σε αναζητούσαμε με πολλή αγωνία». Ο Ιησούς τους απάντησε: «Γιατί με αναζητούσατε; Δεν ξέρατε ότι πρέπει να βρίσκομαι στο σπίτι του Πατέρα μου;» Εκείνοι όμως δεν κατάλαβαν τα λόγια που τους είπε. Ο Ιησούς κατέβηκε μαζί τους και ήρθε στη Ναζαρέτ και ζούσε κοντά τους με υπακοή. Η μητέρα του όμως διατηρούσε μέσα στην καρδιά της όλα αυτά τα λόγια. Ο Ιησούς μεγάλωνε και πρόκοβε στη σοφία, και η χάρη που είχε ευαρεστούσε το Θεό και τους ανθρώπους.»(Λουκάς 2: 39-52)

Στη Ναζαρέτ «δεν γίνεται λόγος για θαύματα ή θεραπείες, για κηρύγματα - [ο Ιησούς] δεν έκανε τίποτα τέτοιο εκείνη την εποχή - για πλήθη που συρρέουν τρέχοντας. Στη Ναζαρέτ όλα φαίνεται να γίνονται «κανονικά», σύμφωνα με τα έθιμα μιας ευσεβούς και εργατικής οικογένειας Ισραηλιτών [...]: η μητέρα μαγειρεύει, έκανε όλα τα πράγματα στο σπίτι [...]. Ο πατέρας, ξυλουργός, δούλευε, μάθαινε στον γιο του να δουλεύει»³.

Να κάνουμε κανονική την αγάπη

Η εποχή που έζησε ο Ιησούς στη Ναζαρέτ, μέσα στην Αγία Οικογένεια, φωτίζει με έναν νέο τρόπο τη ζωή της κάθε δικής μας οικογένειας: ο καθημερινός ρυθμός της ζωής, φαινομενικά ασήμαντος και ανούσιος, μπορεί να μεταφραστεί σε έναν νέο τρόπο εκπλήρωσης του συγκεκριμένου καλέσματος της οικογένειας: να κάνει κανονική την αγάπη.

¹ ΠΑΠΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Γενική Ακρόαση Πλατεία Αγίου Πέτρου, Τετάρτη 9 Σεπτεμβρίου 2015.

² ΠΑΠΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Γενική Ακρόαση Πλατεία Αγίου Πέτρου, Τετάρτη 17 Δεκεμβρίου 2014.

³ ΠΑΠΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Γενική Ακρόαση Πλατεία Αγίου Πέτρου, Τετάρτη 17 Δεκεμβρίου 2014.

Το σκεφτόμαστε ποτέ;

Όλα όσα ζούμε καθημερινά στο σπίτι, στη δουλειά, στο σχολείο, ακόμα κι αν δεν φαίνεται άμεσα συνδεδεμένο με το καθήκον να μεταδίδουμε τη πίστη, είναι στην πραγματικότητα ο δικός μας δρόμος «να κάνουμε κανονική την αγάπη και όχι το μίσος να γίνει κοινή η αλληλοβοήθεια, όχι η αδιαφορία ή η εχθρότητα»⁴. Όπως συνέβηκε εκείνα τα τριάντα χρόνια στη Ναζαρέτ, έτσι μπορεί να συμβεί και στις οικογένειές μας και στα περιβάλλοντα της ζωής μας.

Να κάνουμε χώρο στον Ιησού

Για να εκπληρώσουμε το κάλεσμά μας και να κάνουμε κανονική την αγάπη, δεν μπορεί παρά να κάνουμε χώρο στον Ιησού. «Συνίσταται στο να μάθουμε να ανακαλύπτουμε τον Ιησού στο πρόσωπο των άλλων, στη φωνή τους, στα αιτήματά τους» (Η Χαρά του Ευαγγελίου 91)

Οι σχέσεις μας είναι πάντα αίσιες και ευνοϊκές ευκαιρίες για να ζήσουμε τη σχέση μας με τον Χριστό, αυτές αντιπροσωπεύουν για μας τη δυνατότητα να συναντήσουμε το πρόσωπό Του, τη φωνή Του, τα αιτήματά Του.

Κάνοντας την αγάπη να γίνει κανονική, κάθε οικογένεια μας μπορεί να προσφέρει στον κόσμο μια αναντικατάστατη συνεισφορά, ώστε να αναπτυχθούμε στην αληθινή αγάπη και στην πιο αυθεντική αλληλεγγύη.

Καμιά άλλη σχολή δεν μπορεί να διδάξει την αυθεντική, γνήσια, έμπιστη και αξιόπιστη αγάπη, όπως μπορεί να το κάνει μια οικογένεια.

Συνιστάται να αφιερώσει λίγος χρόνος ώστε ο καθένας να διαβάσει ξανά την κατήχηση, εστιάζοντας σε αυτό που ιδιαίτερα απηχεί στην καρδιά.

Σκέψεις για μελέτη ως ζευγάρι/ ως οικογένεια

- Πώς μπορούμε να «κάνουμε κανονική την αγάπη» στην οικογένειά μας;
- Πώς μπορούμε να «κάνουμε χώρο στον Ιησού» μέσα στην οικογένειά μας;

Σκέψεις για μελέτη μέσα στην κοινότητα

- «Κάθε μια από τις οικογένειές μας μπορεί να προσφέρει στον κόσμο μια αναντικατάστατη συνεισφορά»: να διαδώσει γύρω της το «άρωμα» της αγάπης του Ιησού.
- Η οικογένεια είναι επομένως ένα θεμελιώδες «υποκείμενο» μέσα στην κοινότητά μας. Πώς μπορούμε να αξιοποιήσουμε την παρουσία κάθε οικογένειας;

Για να εμβαθύνουμε:

https://www.vatican.va/content/francesco/it/apost_exhortations/documents/papafrancesco_esortazione-ap_20131124_evangelii-gaudium.html

https://www.vatican.va/content/francesco/it/audiences/2014/documents/papafrancesco_20141217_udienza-generale.html

https://www.vatican.va/content/francesco/it/audiences/2015/documents/papafrancesco_20150909_udienza-generale.html

Κατήχηση αρ. 4

Είμαστε όλοι παιδιά, είμαστε όλοι αδέρφια

Υπάρχουν διαφορετικοί ρόλοι σε μια οικογένεια, αλλά μια ταυτότητα μας ενώνει όλους: είμαστε όλοι παιδιά! Κανείς δεν επιλέγει να γεννηθεί. Ο καθένας μας οφείλει την ύπαρξή του και τη ζωή του σε μια μητέρα και σε έναν πατέρα. Δεν μπορούμε να δώσουμε τη ζωή στον εαυτό μας, μπορούμε μόνο να τη λάβουμε και να τη διατηρήσουμε. Η ζωή είναι ένα μυστήριο που λάμπει μπροστά μας όταν γεννιούνται τα παιδιά και τα βλέπουμε για πρώτη φορά με τα μάτια μας. Εκείνη τη στιγμή υπάρχει κάτι πολύ μεγαλύτερο που μας ξεπερνάει. Αυτό το αγораκι, αυτό το κοριτσάκι, είναι απόδειξη ενός μυστηρίου ζωής που μόνο εν μέρει εξαρτάται από εμάς και που αγαπήσαμε πριν ακόμα το γνωρίσουμε.

Όλοι έχουμε ανάγκη τους άλλους.

Όταν τα παιδιά είναι μικρά μας χρειάζονται. Η καθημερινότητά τους εξαρτάται από εμάς: η τροφή, τα ρούχα, η περιποίηση σώματος, η επικοινωνία, το να μάθουν να ζουν στον κόσμο. Ακόμα και όταν μεγαλώσουμε, όλοι κάνουμε την εμπειρία του να εξαρτιόμαστε από κάτι ή από κάποιον. Χρειαζόμαστε πάντα βοήθεια, αγάπη και συγχώρεση! Τι κρύβεται πίσω από αυτή την αλήθεια;

Έχουμε αγαπηθεί πριν να γεννηθούμε

Ο Θεός Πατέρας έχει σκεφθεί τον καθένα μας ως μοναδικό ον και μας αγάπησε από πριν να γεννηθούμε.

«Πριν ακόμη σε πλάσω μες στην κοιλιά της μάνας σου, σε διάλεξα, και πριν ακόμα γεννηθείς σε είχα ξεχωρίσει»(Ιερεμίας 1,5)

Ο εξάρτηση, που χαρακτηρίζει τον ερχομό μας στον κόσμο, μας λέει ότι Κάποιος μας αγάπησε πρώτος, μας επιθύμησε και ότι οι γονείς μας δέχτηκαν τη ζωή μας ως δώρο.

Είναι απαίσιο και οδυνηρό να νιώθεις όχι απαραίτητος, ακόμα και μόνον να μην σε επιλέγουν για μια ομάδα όταν είσαι παιδί, ή να σε επιλέγουν σαν τελευταίο, σαν να είσαι μια επιλογή ανάγκης.

Αλλά αν σκεφτούμε ότι ήμαστε εκλεγμένοι και καλεσμένοι από πάντα, τότε το να είμαστε στην καρδιά του Θεού μας απαλλάσσει από το άγχος, βεβαιώνοντάς μας ότι από πάντα είμαστε ριζωμένοι σε μια αγάπη που υπάρχει «πριν» από καθετί άλλο. «Από αυτό προέρχεται και το βάθος της ανθρώπινης εμπειρίας του να είσαι γιος και κόρη, που μας επιτρέπει να ανακαλύψουμε την πιο δωρεάν διάσταση της αγάπης, που δεν σταματά ποτέ να μας εκπλήσσει. Είναι η ομορφιά του να μας έχουν αγαπήσει από πριν: τα παιδιά έχουν αγαπηθεί πριν γεννηθούν»⁴.

Δεν έχουμε επιλέξει τους εαυτούς μας, αλλά έχουμε επιλεγεί. Αυτό μας λέει ότι η απαραίτητη προϋπόθεση για την είσοδο στη Βασιλεία του Θεού είναι «να μη θεωρούμε τους εαυτούς μας αυτάρκεις, αλλά ότι χρειαζόμαστε βοήθεια, αγάπη, συγχώρεση»⁵, όλα θέματα για τα οποία τα τέκνα, ιδιαίτερα όταν είναι μικρά παιδιά, μας το υπενθυμίζουν συνεχώς.

Βιώνοντας την αδελφοσύνη

Η οικογένεια είναι το πρώτο μέρος όπου μαθαίνουμε να ζούμε την αδελφοσύνη στην οποία, ως παιδιά ενός και μόνου Πατέρα, είμαστε όλοι καλεσμένοι.

⁴. ΠΑΠΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Γενική Ακρόαση, Πλατεία Αγίου Πέτρου, Τετάρτη 11 Φεβρουαρίου 2015.

⁵. ΠΑΠΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Γενική Ακρόαση Πλατεία Αγίου Πέτρου, Τετάρτη 18 Μαρτίου 2015.

«Στην οικογένεια, μεταξύ αδελφών, μαθαίνει κανείς την ανθρώπινη συνύπαρξη, πώς πρέπει να συνυπάρχει στην κοινωνία. Ίσως δεν έχουμε πάντα αυτή την επίγνωση, αλλά είναι ακριβώς η οικογένεια που εισάγει την αδελφοσύνη στον κόσμο! Ξεκινώντας από αυτή την πρώτη εμπειρία αδελφοσύνης, που τρέφεται από τα συναισθήματα και την οικογενειακή παιδεία, το στυλ της αδελφοσύνης ακτινοβολεί σαν υπόσχεση σε ολόκληρη την κοινωνία και στις σχέσεις μεταξύ των λαών.

Η ευλογία που ο Θεός, εν Ιησού Χριστό, εκχέει σε αυτόν τον δεσμό αδελφοσύνης τον διευρύνει με έναν αδιανόητο τρόπο, καθιστώντας τον ικανό να ξεπεράσει κάθε διαφορά έθνους, γλώσσας, πολιτισμού ακόμη και θρησκείας. Η ιστορία έχει αποδείξει εξάλλου επαρκώς, ότι ακόμη και η ελευθερία και η ισότητα, χωρίς την αδελφοσύνη, μπορούν να γεμίσουν με ατομικισμό και κομφορμισμό, ακόμη και με προσωπικό συμφέρον»⁶.

Συνιστάται να αφιερώσει χρόνος ώστε ο καθένας να ξαναδιαβάσει την κατήχηση, εστιάζοντας σε αυτό που ιδιαίτερα απηχεί στην καρδιά

Σκέψεις για μελέτη ως ζευγάρι/ως οικογένεια

Όλοι χρειαζόμαστε πάντα βοήθεια, αγάπη και συγχώρεση!

- Τι αισθανόμαστε όταν νιώθουμε ότι μας βοηθούν, μας αγαπούν, μας συγχωρούν;
- Από ποιον νιώσαμε βοήθεια, αγάπη, συγχώρεση;
- Κάθε άτομο που συναντάμε έχει στην καρδιά του την επιθυμία να νιώσει βοήθεια, αγάπη, συγχώρεση. Η παρουσία μας λοιπόν μπορεί να είναι σημαντική δίπλα σε κάθε άνθρωπο. Ας σκεφτούμε αυτές τις τελευταίες μέρες: ποιον έχουμε κάνει ευτυχισμένο και ποιόν κάναμε κόπο να αγαπήσουμε;
- Ας δεχθούμε την πρόσκληση του Πάπα Φραγκίσκου: «Καθένας από εμάς ας σκεφτεί στην καρδιά του τα δικά του παιδιά - αν έχει - [...] Και όλοι ας σκεφτούμε τους γονείς μας και ας ευχαριστήσουμε τον Θεό για το δώρο της ζωής»⁷

Σκέψεις για μελέτη μέσα στη κοινότητα

- Τα παιδιά χρειάζονται εμάς για να μεγαλώσουν, αλλά και εμείς χρειαζόμαστε και άλλους.
- Είναι φοβερό και οδυνηρό να είσαι ή να νιώθεις όχι αναγκαίος. Τι μπορεί να σημαίνει, συγκεκριμένα, το να προσπαθούμε ώστε ο καθένας, στην κοινότητά μας, να αισθάνεται απαραίτητος; Θα μπορούσε να οργανώσουμε την επόμενη συνάντηση προετοιμασίας για την Παγκόσμια Συνάντηση Οικογενειών, προσφέροντας σε όλους την ευκαιρία να εμπλακούν.
- Ας δεχθούμε την πρόσκληση του Πάπα Φραγκίσκου: «Ας σκεφτούμε τους αδελφούς μας, τις αδερφές μας και, σιωπηλά, ας προσευχηθούμε γι' αυτούς από καρδιάς»⁸.

⁶. ΠΑΠΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Γενική Ακρόαση Πλατεία Αγίου Πέτρου, Τετάρτη 18 Φεβρουαρίου 2015.

⁷. ΠΑΠΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Γενική Ακρόαση Πλατεία Αγίου Πέτρου, Τετάρτη 11 Φεβρουαρίου 2015.

⁸. ΠΑΠΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Γενική Ακρόαση Πλατεία Αγίου Πέτρου, Τετάρτη 18 Φεβρουαρίου 2015.

Για να εμβαθύνουμε:

https://www.vatican.va/content/francesco/it/audiences/2015/documents/papafrancesco_20151014_udienza-generale.html
https://www.vatican.va/content/francesco/it/audiences/2015/documents/papafrancesco_20150211_udienza-generale.html
https://www.vatican.va/content/francesco/it/audiences/2015/documents/papafrancesco_20150318_udienza-generale.html
https://www.vatican.va/content/francesco/it/audiences/2015/documents/papafrancesco_20150218_udienza-generale.htm

Κατήχηση αρ. 5

«Πατέρες και μητέρες»

Η δύναμη μιας αγάπης που γεννά

Ο δρόμος προς την αγιότητα, που έχει αναλάβει ένας πατέρας ή μια μητέρα, περνά μέσα από την ανάπτυξη της αμοιβαίας αγάπης τους και της αγάπης που δίνουν στα παιδιά τους.

Υπάρχει ένα πολύ όμορφο και ισχυρό κάλεσμα να γίνει κάποιος πατέρας ή μητέρα. Αυτό το κάλεσμα συνίσταται στο να μοιραζόμαστε με τον Θεό τη δύναμη μιας αγάπης που γεννά ζωή, στη σάρκα και στο πνεύμα. Είναι ένα κάλεσμα που θα διαρκέσει όλη τη ζωή και σε όλες τις συνθήκες. Η αγάπη ενός άνδρα και μιας γυναίκας είναι πάντα γόνιμη, ακόμη και όταν δεν υπάρχουν παιδιά ή όταν οι γονείς γεράσουν. Στην πραγματικότητα, οι σύζυγοι μπορούν πάντα να γεννήσουν παιδιά του Θεού.

Μια ελεήμων και εύσπλαχη αγάπη

Στο βιβλίο της Εξόδου, αφού ο εβραϊκός λαός είχε προσκυνήσει το χρυσό μοσχάρι, ο Κύριος αποκάλυψε στον Μωυσή την ποιότητα της Αγάπης του:

Ο Κύριος κατέβηκε μέσα σε σύννεφο και στάθηκε κοντά του και είπε το όνομά του: «Κύριος». Έπειτα πέρασε μπροστά από το Μωυσή και φώναξε: «Εγώ είμαι ο Κύριος, ο Κύριος ο Θεός. Είμαι γεμάτος καλοσύνη και έλεος, υπομονετικός, πιστός και πρόθυμος να συγχωρήσω. Δίνω τη χάρη μου σε χιλιάδες. Συγχωρώ την ανομία, τα σφάλματα, την αμαρτία.»(Εξ 34,5-7)

Ας σταθούμε σε αυτές τις δύο λέξεις: εύσπλαχνος και ελεήμων. Στα εβραϊκά, είναι raham και hesed. Και τα δύο σημαίνουν αγάπη, ευσπλαχνία, αλλά με σημαντικές διαφορές, που μπορούν να μας κάνουν να καταλάβουμε πώς είναι ο δρόμος της αγιότητας μέσα από την αγάπη ενός μπαμπά και μιας μαμάς.

Το Hesed είναι ο όρος που χρησιμοποιείται περισσότερο στην Παλαιά Διαθήκη για να δηλώσει την ευσπλαχνία και την αγάπη. Πρόκειται για μια τρυφερότητα που αποτελείται από πιστότητα, ασφάλεια, εμπιστοσύνη. Είναι μια αγάπη που επιβεβαιώνει και συνοδεύει, που δεν εγκαταλείπει, που μένει ακλόνητη και δίνει ασφάλεια.

Το Raham προέρχεται από το "reham", το οποίο στα εβραϊκά υποδηλώνει τη μήτρα, το μέρος όπου σχηματίζεται και μεγαλώνει η ζωή του παιδιού: είναι μια αγάπη που σχηματίζει το σώμα, φυλάει, προστατεύει, τρέφει και υποδέχεται την ύπαρξη κάποιου άλλου.

Μας αποκαλύπτονται έτσι δύο διαστάσεις της αγάπης του Θεού: η πατρική-αρσενική και η μητρική-θηλυκή. Η ανδρική αγάπη είναι εμποτισμένη με μια τρυφερή αλλά ισχυρή, λειτουργική ενέργεια. Η

γυναικεία αγάπη, από την άλλη, γεννά, κτίζει, τρέφει ξεκινώντας από έναν σπλαχνικό δεσμό. Η μαμά και ο μπαμπάς είναι για τα παιδιά τους η συγκεκριμενοποίηση της αγάπης.

«Ο Κύριος είναι πονετικός και γενναϊόδωρος ανεκτικός και άμετρα σπλαχνικός. Δεν είναι η οργή του αδιάκοπη και δεν κρατά ο θυμός του για παντοτινά. Ό,τι μας έπρεπε για τις αμαρτίες μας δεν μας το 'κανε, κι ανάλογα με τις παρανομίες μας δε μας τιμώρησε. Όσο είναι το ύψος του ουρανού πάνω απ' τη γη, τόσο απέραντη είναι η αγάπη του για κείνους που τον σέβονται. Όσο απέχει από τη δύση η ανατολή, τόσο απομάκρυνε από μας τις ανομίες μας. Όπως σπλαχνίζεται ο πατέρας τα παιδιά του, έτσι σπλαχνίζεται ο Κύριος εκείνους που τον σέβονται. Ξέρει αυτός από τι πλαστήκαμε, θυμάται πως είμαστε χώμα». (Ψλμ 103, 8-14)

Η αγάπη ενός μπαμπά και μιας μαμάς που επιθυμούν να δεχτούν την κλήση τους στην αγιότητα, οδηγεί σε ενέργειες που μόνον ο Θεός μπορεί να κάνει: να δημιουργήσει και να συγχωρήσει.

Στην Παλαιά Διαθήκη, πράγματι, δύο ενέργειες επιφυλάσσονται αποκλειστικά στον Θεό: η «δημιουργία» [br] και η «συγχώρηση» [slh].

Κάθε φορά που ένας πατέρας και μια μητέρα δέχονται μια ζωή και την φροντίζουν, κάθε φορά που συγχωρούν ο ένας τον άλλον και συνεχίζουν την πορεία τους, αυτοί φέρνουν τον Παράδεισο στη γη. Εκείνη τη στιγμή, πράγματι, είναι το Άγιο Πνεύμα που ενεργεί σ' αυτούς.

«Η πρώτη ανάγκη, επομένως, είναι ακριβώς αυτή: ο πατέρας να είναι παρών στην οικογένεια. Να είναι κοντά στη σύζυγό του, για να μοιράζονται τα πάντα, χαρές και λύπες, κόπους και ελπίδες. Και να είναι κοντά στα παιδιά του στην ανάπτυξή τους: όταν παίζουν και όταν είναι απασχολημένα, όταν είναι ξέγνοιαστα και όταν στενοχωριούνται, όταν εκφράζονται και όταν είναι λιγομίλητα, όταν τολμούν και όταν φοβούνται, όταν κάνουν ένα λάθος βήμα και όταν ξαναβρίσκουν το δρόμο τους. ο πατέρας παρών, πάντα. Το να λες παρών δεν είναι το ίδιο με το να λες ελεγκτής! Επειδή οι πατέρες που είναι πολύ ελεγκτικοί ξεκάνουν τα παιδιά τους, δεν τα αφήνουν να μεγαλώσουν. [...] Ένας καλός πατέρας ξέρει να περιμένει και ξέρει να συγχωρεί, από τα βάθη της καρδιάς του. Φυσικά, ξέρει και πώς να διορθώνει σταθερά: δεν είναι ένας πατέρας αδύναμος, που υποκύπτει, συναισθηματικός. Ο πατέρας που ξέρει να διορθώνει χωρίς να αποθαρρύνει είναι ο ίδιος που ξέρει να προστατεύει χωρίς να υπολογίζει τον εαυτό του»⁹.

«Το να είσαι μητέρα δεν σημαίνει μόνο να γεννήσεις ένα παιδί, είναι και μια επιλογή ζωής. Τι επιλέγει μια μητέρα, ποια είναι η επιλογή ζωής μιας μητέρας; Η επιλογή ζωής μιας μητέρας είναι η επιλογή να δώσει ζωή. Και αυτό είναι υπέροχο, αυτό είναι όμορφο.

Μια κοινωνία χωρίς μητέρες θα ήταν μια απάνθρωπη κοινωνία, γιατί οι μητέρες ξέρουν πάντα να δίνουν μαρτυρία, ακόμα και στις χειρότερες στιγμές, για την τρυφερότητα, την αφοσίωση, την ηθική δύναμη. Οι μητέρες επίσης συχνά μεταδίδουν το βαθύτερο νόημα της θρησκευτικής πρακτικής: στις πρώτες προσευχές, στις πρώτες πράξεις ευλάβειας που ένα παιδί μαθαίνει, εγγράφεται η αξία της πίστης στη ζωή ενός ανθρώπου. Είναι ένα μήνυμα που οι θρησκευόμενες μητέρες ξέρουν πώς να μεταφέρουν χωρίς πολλές εξηγήσεις: αυτές θα έρθουν αργότερα, αλλά ο σπόρος της πίστης βρίσκεται σε εκείνες τις πρώτες, πολυτιμότερες στιγμές. Χωρίς τις μητέρες, όχι μόνο δεν θα υπήρχαν νέοι πιστοί, αλλά η πίστη θα έχανε μεγάλο μέρος της απλής και βαθιάς ζεστασιάς της»¹⁰.

⁹. ΠΑΠΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Γενική Ακρόαση, Αίθουσα Παύλος 6^{ος}, Τετάρτη 4 Φεβρουαρίου 2015.

¹⁰. ΠΑΠΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Γενική Ακρόαση Αίθουσα Παύλος 6^{ος}, Τετάρτη 7 Ιανουαρίου 2015.

Συνιστάται να αφιερώσει χρόνος στον καθένα ώστε να ξαναδιαβάσει την κατήχηση, εστιάζοντας σε αυτό που ιδιαίτερα απηχεί στην καρδιά.

Σκέψαις για μελέτη για το ζευγάρι/ για την οικογένεια και για την κοινότητα.

•Ας ξαναδιαβάσουμε τα λόγια του Πάπα Φραγκίσκου και ας αναλογιστούμε το ότι είμαστε πατέρας ή το ότι είμαστε μητέρα.

•Η αγάπη των συζύγων είναι καρποφόρα ακόμη και στο να γεννάμε παιδιά του Θεού, στο να είμαστε πνευματικοί πατέρες και μητέρες των παιδιών μας και κάθε ανθρώπου που συναντάμε, δίνοντάς τους την τρυφερή, φιλόξενη, σταθερή και σίγουρη Αγάπη του Θεού Πατέρα. Ποια είναι τα πνευματικά παιδιά που μας εμπιστεύεται ο Θεός αυτή τη στιγμή της ζωής μας;

Για εμβάθυνση:

https://www.vatican.va/content/francesco/it/audiences/2015/documents/papafrancesco_20150204_udienza-generale.html

https://www.vatican.va/content/francesco/it/audiences/2015/documents/papafrancesco_20150107_udienza-generale.html

Κατήχηση αρ. 6

Οι παππούδες οι γιαγιάδες και οι ηλικιωμένοι

Οι παππούδες οι γιαγιάδες και οι ηλικιωμένοι είναι επίσης μέρος των οικογενειών μας.

Σήμερα, μια κυρίαρχη κουλτούρα των αποβλήτων τείνει να μην θεωρεί τους ηλικιωμένους σπουδαίους και ακόμη χειρότερα να τους θεωρεί ασήμαντους για την κοινωνία. Τα γηρατειά, από την άλλη, είναι ένας ακόμη χρόνος για να ανταποκριθούμε στο κάλεσμα του Θεού. Πρόκειται σίγουρα για μια νέα, διαφορετική και κάτω από ορισμένες απόψεις ακόμη πιο ενήλικη και ώριμη απάντηση.

Η κλήση στην αγάπη είναι ένα κάλεσμα που μας κάνει ο Θεός σε κάθε στάδιο της ζωής μας. Αυτό σημαίνει ότι και οι παππούδες και οι γιαγιάδες και οι ηλικιωμένοι καλούνται να ζήσουν τη χάρη της σχέσης τους με τον Κύριο, μέσα από τις σχέσεις με τα τέκνα, με τα εγγόνια, με τους νέους και με τα παιδιά.

Η απάντηση σε αυτό το κάλεσμα αρθρώνεται σε δύο κατευθύνσεις: η μία δίνεται από το τι μπορούν να προσφέρουν στους άλλους μέσω της εμπειρίας τους, της υπομονής τους και της σοφίας τους. Η άλλη από αυτό που μπορούν να δεχθούν από τους άλλους στην κατάσταση της ευθραυστότητάς τους, της αδυναμίας τους και των αναγκών τους. Με αυτόν τον τρόπο, οι ηλικιωμένοι προσφέρουν στον εαυτό τους και σε όσους έρχονται σε επαφή μαζί τους μια περαιτέρω ευκαιρία για ανθρώπινη, αυθεντική και ώριμη ανάπτυξη.

Το να γεράσεις είναι δύσκολο

Δεν μπορούμε να κρύψουμε το πόσο είναι δύσκολο να γεράσει κανείς.

Για κάποιον είναι μια εμπειρία γεμάτη πίκρα και θλίψη, ειδικά εάν σχετίζεται με ασθένειες ή παθολογίες που δυσκολεύουν την πραγματοποίηση των κανονικών δραστηριοτήτων που έκανε στο παρελθόν. Μερικές φορές η περίοδος των γηρατειών χαρακτηρίζεται επίσης από το πένθος που

προκαλείται από την απώλεια του ή της συζύγου, πρόσωπο με το οποίο έχει περάσει ένα μεγάλο μέρος της ζωής του.

Υπό μια ορισμένη έννοια, και ο καιρός του γήρατος, που χαρακτηρίζεται από ταπεινά και απλά καθημερινά γεγονότα που ο ηλικιωμένος τα ζει κρυμμένα, σιωπηλά και σε μια κατάσταση φαινομενικά ασήμαντη για την ιστορία του κόσμου, μπορεί να συγκριθεί με τη ζωή της Αγίας Οικογένειας της Ναζαρέτ.

Η περίοδος των γηρατειών είναι επίσης και η στιγμή που, έχοντας γίνει πιο αναγκασμένοι και λιγότερο ανεξάρτητοι, μεγαλώνει στους ηλικιωμένους η επιθυμία για προσευχή και διάλογο με τον Θεό. Είναι αναμφίβολα ένας προνομακός και ευνοϊκός καιρός χάριτος και αγιασμού.

«Εμείς είμαστε ο ηλικιωμένος»

«Η Εκκλησία δεν μπορεί και δεν θέλει να συμμορφωθεί με μια νοοτροπία μισαλλοδοξίας, και πολύ περισσότερο αδιαφορίας και περιφρόνησης, απέναντι στα γηρατεία. Πρέπει να ξυπνήσουμε το συλλογικό αίσθημα ευγνωμοσύνης, εκτίμησης, φιλοξενίας, που να κάνει τον ηλικιωμένο να αισθανθεί ζωντανό μέρος της κοινότητάς του.

«Οι ηλικιωμένοι είναι άντρες και γυναίκες, πατέρες και μητέρες που έχουν βρεθεί πριν από εμάς, στον ίδιο δρόμο, στο ίδιο μας το σπίτι, στην καθημερινή μας μάχη για μια αξιοπρεπή ζωή. Είναι άνδρες και γυναίκες από τους οποίους έχουμε λάβει πολλά. Ο ηλικιωμένος δεν είναι ένας εξωγήινος. Ο ηλικιωμένος είμαστε εμείς: σύντομα, σε πολύ καιρό, αναπόφευκτα πάντως, ακόμα κι αν δεν το σκεφτόμαστε. Και αν δεν μάθουμε να συμπεριφερόμαστε καλά στους ηλικιωμένους, έτσι θα συμπεριφερθούν και σε μας»¹¹.

«Ο ηλικιωμένος είμαστε εμείς»

«Ο Κύριος δεν μας απορρίπτει ποτέ. Εκείνος μας καλεί να τον ακολουθήσουμε σε κάθε εποχή της ζωής, ακόμη και τα γηρατεία έχουν μια χάρη και μια αποστολή, μια αληθινή κλήση από τον Κύριο.

Τα γηρατεία είναι μια κλήση. Δεν είναι ακόμα ώρα να «τραβήξουμε τα κουπιά στη βάρκα». Αυτή η περίοδος της ζωής είναι διαφορετική από τις προηγούμενες, δεν υπάρχει αμφιβολία. Πρέπει επίσης λίγο να την «εφεύρουμε», γιατί οι κοινωνίες μας δεν είναι έτοιμες, πνευματικά και ηθικά, να δώσουν σ' αυτή τη περίοδο, αυτή τη στιγμή της ζωής, την πλήρη αξία της. Κάποτε, πράγματι, δεν ήταν και τόσο φυσιολογικό να υπάρχει ελεύθερος χρόνος, σήμερα υπάρχει πολύ περισσότερος. Και η χριστιανική πνευματικότητα αιφνιδιάστηκε επίσης λίγο, και είναι θέμα σκιαγράφησης μιας πνευματικότητας των ηλικιωμένων. Αλλά δόξα τω Θεώ δεν λείπουν οι μαρτυρίες από άγιες και αγίους ηλικιωμένους!»¹²

«Όταν ήρθε η ώρα του εξαγνισμού τους σύμφωνα με το Νόμο του Μωυσή, πήγαν το παιδί στην Ιερουσαλήμ για να το προσφέρουν στον Κύριο, όπως είναι γραμμένο στον Νόμο του Κυρίου [...]. Και στην Ιερουσαλήμ ήταν ένας άνθρωπος ονόματι Συμεών, ένας δίκαιος και θεοσεβούμενος άνθρωπος, που περίμενε την παρηγοριά του Ισραήλ. το Άγιο Πνεύμα που βρισκόταν πάνω του είχε προείπει ότι δεν θα έβλεπε τον θάνατο χωρίς να δει πρώτα τον Μεσσία του Κυρίου. Κινούμενος λοιπόν από το

¹¹. ΠΑΠΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ΓΕΝΙΚΗ ΑΚΡΟΑΣΗ, Τετάρτη 4 Μαρτίου 2015.

¹². ΠΑΠΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ΓΕΝΙΚΗ ΑΚΡΟΑΣΗ, Πλατεία Αγίου Πέτρου, Τετάρτη 11 Μαρτίου 2015.

Πνεύμα, πήγε στο ναό. και ενώ οι γονείς μετέφεραν το μωρό Ιησού εκεί για να εκπληρώσουν τον Νόμο, εκείνος το πήρε στην αγκαλιά του και ευλόγησε τον Θεό:

«Τώρα άφησε τον δούλο σου να φύγει με ειρήνη, Κύριε σύμφωνα με το λόγο σου, γιατί τα μάτια μου είδαν τη σωτηρία σου, που ετοιμάστηκε από σένα ενώπιον όλων των λαών, φως για να φωτίσει τους ανθρώπους και δόξα του λαού σου Ισραήλ».

Ο πατέρας και η μητέρα του Ιησού έμεναν έκπληκτοι με όσα λέγονταν γι' αυτό. Ο Συμεών τους ευλόγησε και είπε στη Μαρία, τη μητέρα του: «Είναι εδώ για την καταστροφή και την ανάσταση πολλών στον Ισραήλ, σημείο αντιλεγόμενο για να αποκαλυφθούν οι σκέψεις πολλών καρδιών. Όσο για σένα ένα σπαθί θα διαπεράσει και την καρδιά σου».

Υπήρχε και κάποια προφήτισσα, η Άννα, θυγατέρα τού Φανουήλ, από τη φυλή Ασήρ· αυτή ήταν πολύ προχωρημένη σε ηλικία, η οποία έζησε μαζί με τον άνδρα της επτά χρόνια από την εποχή της παρθενίας της· και τώρα χήρα, ηλικίας ογδόντατεσσάρων χρονών, Δεν έφευγε από το ναό, αλλά λάτρευε το Θεό νύχτα και μέρα με νηστείες και προσευχές.

Αυτή, παρουσιάστηκε εκείνη την ώρα και δοξολογούσε το Θεό, και μιλούσε για το παιδί σε όλους όσοι στην Ιερουσαλήμ περίμεναν τη λύτρωση. (Λκ 2:22-38)

Ποιητές της προσευχής

«Το Ευαγγέλιο λέει ότι [ο Συμεών και η Άννα] περίμεναν την έλευση του Θεού κάθε μέρα, με μεγάλη πίστη, για πολλά χρόνια. Ήθελαν πολύ να το δουν εκείνη τη μέρα, να αδράξουν τα σημάδια της, να μαντέψουν την αρχή της. Ίσως να νόμιζαν τώρα πιά ότι θα πέθαιναν νωρίτερα από εκείνη τη μέρα: όμως αυτή η μακρά αναμονή συνέχιζε να απασχολεί όλη τους τη ζωή, δεν είχαν πιο σημαντικές ασχολίες από αυτήν: να περιμένουν τον Κύριο και να προσεύχονται. Έτσι, όταν η Μαρία και ο Ιωσήφ ήρθαν στο ναό για να εκπληρώσουν τις διατάξεις του Νόμου, ο Συμεών και η Άννα κινήθηκαν με ενθουσιασμό, εμψυχωμένοι από το Άγιο Πνεύμα (Λκ 2:27). Το βάρος της ηλικίας και της προσδοκίας εξαφανίστηκαν σε μια στιγμή. Αναγνώρισαν το Παιδί και ανακάλυψαν μια νέα δύναμη, για ένα νέο καθήκον: να ευχαριστήσουν και να δώσουν μαρτυρία για αυτό το Σημάδι του Θεού. Ο Συμεών αυτοσχεδίασε έναν όμορφο ύμνο αγαλλίασης (Λκ 2:29-32) - έγινε ποιητής εκείνη τη στιγμή - και η Άννα έγινε ο πρώτος κήρυκας του Ιησού: «μιλούσε για το παιδί σε όλους όσοι στην Ιερουσαλήμ περίμεναν τη λύτρωση» (Λκ 2:38).

Αγαπητοί παππούδες και γιαγιάδες, αγαπητοί ηλικιωμένοι ας ακολουθήσουμε τα ίχνη αυτών των εξαιρετών ηλικιωμένων! Ας γίνουμε κι εμείς λίγο ποιητές της προσευχής: ας χαιρόμαστε να αναζητούμε δικά μας λόγια, ας κάνουμε δικά μας τα λόγια εκείνα που μας διδάσκει ο Λόγος του Θεού. Είναι μεγάλο δώρο για την Εκκλησία, η προσευχή των παππούδων και των ηλικιωμένων ! Η προσευχή των ηλικιωμένων και των παππούδων είναι ένα δώρο για την Εκκλησία, είναι ένας πλούτος! Μια μεγάλη ένεση σοφίας και για ολόκληρη την ανθρώπινη κοινωνία: ειδικά για όσους είναι πολυάσχολοι, και με την προσοχή τους αποσπασμένη. Κάποιος πρέπει επίσης να τραγουδήσει γι 'αυτούς, να τραγουδήσει τα σημεία του Θεού, να διακηρύξει τα σημεία του Θεού, να προσευχηθεί γι 'αυτούς! [...] Ένας μεγάλος πιστός του περασμένου αιώνα, της Ορθόδοξης παράδοσης, ο OlivierClément, έλεγε: «Ένας πολιτισμός όπου δεν προσευχόμαστε πια είναι ένας πολιτισμός όπου τα γηρατειά δεν έχουν πια νόημα. Και αυτό είναι τρομακτικό, χρειαζόμαστε πρώτα από όλα ηλικιωμένους που να προσεύχονται, γιατί τα γηρατειά μας έχουν δοθεί γι' αυτό». Είναι ωραίο πράγμα η προσευχή των ηλικιωμένων»¹³.

¹³. ΠΑΠΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Γενική Ακρόαση Πλατεία Αγίου Πέτρου, Τετάρτη 11 Μαρτίου 2015.

**ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΑΠΠΟΥΔΩΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΩΝ**

Σ' ευχαριστώ, Κύριε,
για την παρηγοριά της παρουσίας Σου:
ακόμα και στη μοναξιά,
είσαι η ελπίδα μου, η εμπιστοσύνη μου.
από τα νιάτα μου είσαι ο βράχος και το φρούριο μου!
Σ' ευχαριστώ για τις στιγμές χαράς και δυσκολίας,
για τα όνειρα που πραγματοποιήθηκαν και γι' αυτά που είναι ακόμα μπροστά μου.
Σ' ευχαριστώ γι' αυτό το καιρό της ανανεωμένης γονιμότητας
στον οποίο με καλείς.
Αύξησε, Κύριε, την πίστη μου,
κάνε με όργανο της ειρήνης Σου.
μάθε με να δέχομαι εκείνους που υποφέρουν περισσότερο από εμένα,
να μη σταματάω να ονειρεύομαι και
να διηγούμαι τα θαύμασιά Σου στις νέες γενιές.
Προστάτεψε και καθοδήγησε τον Πάπα Φραγκίσκο και την Εκκλησία,
ώστε το φως του Ευαγγελίου να φτάσει στα πέρατα της γης.
Στείλε το Πνεύμα Σου, Κύριε, να ανανεώσει τον κόσμο,
ώστε να υποχωρήσει η καταγίδα της πανδημίας,
οι φτωχοί να παρηγορηθούν και να τελειώσει κάθε πόλεμος.
Στήριξέ με στην αδυναμία,
και δώσε μου να ζήσω πλήρως
κάθε στιγμή που μου δίνεις,
στη βεβαιότητα ότι είσαι μαζί μου κάθε μέρα
μέχρι το τέλος του κόσμου.
Αμήν.

Συνιστάται να αφιερώσει λίγος χρόνος ώστε ο καθένας να διαβάσει ξανά την κατήχηση, εστιάζοντας σε αυτό που ιδιαίτερα απηχεί στην καρδιά.

Σκέψεις για μελέτη για την οικογένεια

• Ας διαβάσουμε μαζί και ας σκεφτούμε το μήνυμα του Πάπα Φραγκίσκου προς τους παππούδες τις γιαγιάδες και τους ηλικιωμένους

http://www.laityfamilylife.va/content/dam/laityfamilylife/Anziani/KitPastorale/IT/IT_MESSAGGIO_A4.pdf

• Ως οικογένεια, ας σκεφτούμε σε ποιους ηλικιωμένους θα μπορούσαμε να δώσουμε το μήνυμα του Πάπα Φραγκίσκου. Τροφή για σκέψη μέσα στην κοινότητα

• Προσκαλούμε επίσης τους παππούδες, τις γιαγιάδες και τους ηλικιωμένους και τους εμπλέκουμε στην προετοιμασία και τη διεξαγωγή αυτής της προετοιμασίας για τη **Παγκόσμια Συνάντηση Οικογενειών ΠΣΟ**.

•Ως κοινότητα, τι κάνουμε ήδη για τη συμμετοχή των παππούδων , των γιαγιάδων και των ηλικιωμένων; Τι θα μπορούσαμε να κάνουμε ακόμα;

• Οργανωνόμαστε, με τη συμμετοχή και των νέων, για να μεταφέρουμε προσωπικά το μήνυμα του Πάπα Φραγκίσκου στους γέροντες της κοινότητάς μας.

Για να εμβαθύνουμε:

https://www.vatican.va/content/francesco/it/audiences/2015/documents/papafrancesco_20150304_udienza-generale.html

https://www.vatican.va/content/francesco/it/audiences/2015/documents/papafrancesco_20150311_udienza-generale.html

Το μήνυμα του Πάπα Φραγκίσκου για την παγκόσμια ημέρα παππούδων και ηλικιωμένων:

http://www.laityfamilylife.va/content/dam/laityfamilylife/Anziani/KitPastorale/IT/IT_MESSAGGIO_A4.pdf

Προσευχή για την Παγκόσμια Ημέρα Παππούδων και Ηλικιωμένων:

http://www.laityfamilylife.va/content/dam/laityfamilylife/Anziani/KitPastorale/IT/IT_PREGHIERA_A5.pdf

Κατήχηση αρ 7

"Επιτρέπεται;, ευχαριστώ, συγγνώμη"

«Αυτά τα λόγια ανοίγουν τον δρόμο για να ζούμε καλά στην οικογένεια, να ζούμε με ειρήνη. Είναι απλά λόγια, αλλά όχι τόσο απλά για να τα βάλουμε σε πράξη! Περιέχουν μια μεγάλη δύναμη: τη δύναμη να περιφρουρούμε το σπίτι, ακόμα και μέσα από χίλιες δυσκολίες και δοκιμασίες. Αντίθετα, η απουσία τους, σιγά σιγά ανοίγει ρωγμές που μπορούν ακόμη και να το κάνουν να καταρρεύσει»¹⁴.

Όπως μας δείχνει η εμπειρία, η ζωή κάθε οικογένειας δεν χαρακτηρίζεται μόνο από όμορφες και φωτεινές στιγμές. Συχνά μάλιστα, οι δυσκολίες, οι δοκιμασίες της ζωής και της ιστορίας κάνουν τους δρόμους των οικογενειών σκοτεινούς και κουραστικούς. Κάποιες φορές επειδή η συμβίωση είναι δύσκολη, κάποιες άλλες επειδή οι σχέσεις δεν είναι πάντα εύκολες και γαλήνιες, άλλοτε πάλι επειδή η σχέση του ζευγαριού περνά στιγμές παραίτησης και απογοήτευσης και η σχέση μεταξύ των συζύγων χαρακτηρίζεται από «χίλιες μορφές υποτέλειας και καθυπόταξης, παραπλανητικής αποπλάνησης και εξευτελιστικής αλαζονείας, μέχρι και τις πιο δραματικές και βίαιες»¹⁵.

Ο στόχος που οδηγεί στην πληρότητα της Αγάπης απαιτεί μια αργή, σταδιακή πορεία, όχι σπάνια κουραστική και απαιτητική. Είναι μια πορεία ωρίμανσης, στην οποία κάθε μέρα χρειάζεται να δεχόμαστε ταπεινά και με προσκαρτερία τη Χάρη του Χριστού. Αυτή η Χάρη, που ήδη επικαλούνται οι σύζυγοι την ημέρα του γάμου τους ως ουσιαστικό στοιχείο της ένωσής τους, είναι το κύριο στήριγμα των συζύγων. Πράγματι, μόνο με τη βοήθεια του Χριστού μπορεί κανείς να αγαπήσει πλήρως, να αρνηθεί να έχει συνεχείς απαιτήσεις, να απαρνηθεί τη φιλοδοξία να ελέγχει κάθε πτυχή της πραγματικότητας, να παραλείψει την επιθυμία να κυριαρχεί στη ζωή των άλλων. Αυτός μόνο έχει

¹⁴. ΠΑΠΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Γενική Ακρόαση Πλατεία Αγίου Πέτρου, Τετάρτη 13 Μαΐου 2015.

¹⁵. ΠΑΠΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Γενική Ακρόαση Πλατεία Αγίου Πέτρου, Τετάρτη 22 Απριλίου 2015.

τη δύναμη να «αλλάξει την καρδιά του ανθρώπου, να κάνει τον άνδρα και τη γυναίκα ικανούς να αγαπούν ο ένας τον άλλον όπως ο Χριστός μας αγάπησε» (βλ. FC 13). Πράγματι, είναι στη φύση της Αγάπης (Χριστός) να υπερβαίνει κανείς πάντα τον εαυτό του, να αγαπά τον άλλον με όλες του τις ελλείψεις και σεβόμενος την ελευθερία του.

Αν αυτό είναι βασικό για κάθε ανθρώπινη σχέση, γίνεται ακόμη περισσότερο στην οικογένεια: κανείς από μας δεν είναι αυτάρκης. Βρισκόμαστε πράγματι σε μια τόσο εύθραυστη κατάσταση, που να έχουμε μια διαρκή ανάγκη να μας υποστηρίζουν στον αγώνα ενάντια στο εγώ μας, που αγωνίζεται να προσφέρει τον εαυτό του και να αναγνωρίσει τα όριά του. Κάνοντας αυτές τις τρεις λέξεις δικές του – επιτρέπεται;, ευχαριστώ, συγγνώμη - κάθε μέλος της οικογένειας θέτει τον εαυτό του σε θέση να αναγνωρίσει τα δικά του όρια. Η αναγνώριση της αδυναμίας του οδηγεί τον καθένα να μην υπερισχύει του άλλου, να τον σέβεται και να μην απαιτεί να τον κατέχει.

Επιτρέπεται;, ευχαριστώ και συγγνώμη είναι τρεις πολύ απλές λέξεις που μας καθοδηγούν να κάνουμε πολύ συγκεκριμένα βήματα στο μονοπάτι της αγιότητας και της ωρίμανσης στην αγάπη. Από την άλλη, ήταν χαρακτηριστικές λέξεις του ύφους του Ιησού Χριστού, που ζητά την άδεια για να εισέλθει¹⁶, που συνεχώς ευχαριστεί τον Πατέρα, που μας διδάσκει να προσευχόμαστε λέγοντας: «χάρισέ μας τα χρέη μας, όπως κι' εμείς τα χαρίζουμε στους δικούς μας οφειλέτες. (Μτθ 6, 10).

Το να αποδεχτεί κανείς να μην αρκείται στον εαυτό του και να αφήνει χώρο στον άλλον είναι ο τρόπος για να ζήσει όχι μόνον την αγάπη στην οικογένεια, αλλά και την εμπειρία της πίστης

Επιπλέον, στη ζωή κάθε ανθρώπου, δεν λείπουν τα τραύματα της αγάπης. Ακόμη και στην οικογένεια μπορεί να συμβεί ότι λόγια, χειρονομίες ή αποτυχίες να έχουν πληγώσει βαθιά την αγάπη.

Γενικά πρόκειται για στάσεις ή συμπεριφορές που δημιουργούνται μεταξύ γονέων και παιδιών, μεταξύ αδελφών, μεταξύ θείων, μεταξύ παππούδων και εγγονών, και που αντί να εκφράζουν αγάπη, μπορούν να βλάψουν ή και να σκοτώσουν.

Πρέπει επίσης να πούμε ότι υπάρχουν κάποια τραύματα, όπως η ασθένεια και το πένθος που διαφεύγουν από τον έλεγχό μας, αφήνοντάς μας αβοήθητους και συχνά βαθιά ταραγμένους. Αυτές είναι εμπειρίες που μερικές φορές μοιάζει να αντιτίθενται με τις υποσχέσεις του Θεού και να διαψεύδουν την άπειρη και αιώνια Αγάπη Του. Ωστόσο, ζώντας τες με πίστη και διαθεσιμότητα προς τους άλλους, αποτελούν ισάριθμες αφορμές για να νιώσουμε ότι ο Θεός και οι άλλοι μας αγαπούν και είμαστε το αντικείμενο της προσοχής τους. Αυτές είναι συχνά δύσκολες και επώδυνες στιγμές, αλλά που αποδεικνύονται επίσης ευνοϊκές και προνομιακές περιόδους κατά τις οποίες ο Κύριος έρχεται να μας επισκεφτεί, γιατί «η αγάπη του Ιησού ήταν να δίνει την υγεία, να κάνει το καλό: και αυτό είναι πάντα στη πρώτη θέση!»¹⁷.

Κάθε μια από αυτές τις σκληρές, δύσκολες και επώδυνες εμπειρίες γίνονται ο συγκεκριμένος τόπος της πορείας μας προς την αγιότητα. Ευκαιρίες που δεν μας εμποδίζουν να αγαπάμε ούτως ή άλλως και να παραμένουμε στην αγάπη Του. Χωρίς όμως εικασίες: η ευθραυστότητα και ο κόπος της ύπαρξης είναι αναμεμιγμένοι μέσα στη ζωή και δεν μας επιτρέπουν να κάνουμε γρήγορα και εύκολα βήματα προς μαγικές ή μη ρεαλιστικές λύσεις. Χρειάζεται να μας βοηθήσουν και να βοηθήσουμε. Μέσα σε αυτή τη σκληρότητα, το Άγιο Πνεύμα μας συνοδεύει και πολλές φορές το κάνει ακριβώς χάρη στα

¹⁶ «Δες με, στέκομαι μπροστά στην πόρτα και χτυπώ. Αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου και μ' ανοίξει την πόρτα, θα μπω στο σπίτι του και θα δειπνήσω μαζί του, κι αυτός μαζί μου». (ΑΠ 3/20)

¹⁷. ΠΑΠΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Γενική Ακρόαση, Τετάρτη, 10 Ιουνίου 2015.

μέλη της οικογένειάς μας, στους φίλους μας, στους ανθρώπους που μας δείχνουν την αγάπη τους: η επιμονή της αγάπης είναι η αρχή της ελπίδας και μας κάνει να επιθυμούμε ο Κύριος να εκδηλωθεί ο ίδιος ως η Αγάπη την οποία έχουμε περισσότερη ανάγκη.

«Βάλε με σαν σφραγίδα στην καρδιά σου, βούλα πάνω στο μπράτσο σου. Γιατ' είναι δυνατή σαν θάνατος η αγάπη, σκληρό καθώς ο άδης το πάθος το αγαπητικό. Οι φλόγες της φλόγες φωτιάς, άγριο αστροπελέκι. Πλήθος νερά να σβήσουν την αγάπη δεν μπορούν, κι' ούτε μπορούν ποτάμια να την πνίξουν» (Ασμ 8, 6-7).

Η πίστη και η αγάπη του Ευαγγελίου δεν είναι ασφάλειες ζωής, ούτε μας προφυλάσσουν από τα βάσανα και τον πόνο που χαρακτηρίζουν την ανθρώπινη ύπαρξη. Δεν μας εγγυώνται ασυλία από το κακό και τους κόπους. Μάλλον, είναι ένα φως που φωτίζει τη ζωή μας σε περιόδους σκότους και θλίψης. Επομένως, ακόμη και οι πιο οδυνηρές και θλιβερές καταστάσεις, που ζούμε σε ενόχληση με τον Χριστό Ιησού, μπορούν να γίνουν στιγμές στις οποίες να καλλιεργήσουμε σχέσεις μεταξύ μας, να ωριμάσουμε στην πίστη στον Θεό και στη βεβαιότητα ότι κάθε γεγονός της ζωής μας περιέχει πολύτιμους θησαυρούς Χάριτος.

Συνιστάται να αφιερώσει λίγο χρόνο ώστε ο καθένας να διαβάσει ξανά την κατήχηση, εστιάζοντας σε αυτό που ιδιαίτερα απηχεί στην καρδιά.

Σκέψεις για μελέτη για την οικογένεια

- Ας δώσουμε παραδείγματα όπου θα μπορούσαμε να μάθουμε να λέμε στις οικογένειές μας: - Επιτρέπεται; - Ευχαριστώ - Συγγνώμη
- Πότε, σήμερα, ζήτησα «επιτρέπεται;», «ευχαριστώ», «συγγνώμη»; Σκέψεις για μελέτη μέσα στην κοινότητα
- Καταφέρνουμε να πούμε «επιτρέπετε;», «ευχαριστώ», «συγγνώμη» στην κοινότητά μας, στις μεταξύ μας σχέσεις;

Για εμβάθυνση:

https://www.vatican.va/content/francesco/it/audiences/2015/documents/papafrancesco_20150513_udienza-generale.html
https://www.vatican.va/content/francesco/it/audiences/2015/documents/papafrancesco_20150422_udienza-generale.html
https://www.vatican.va/content/francesco/it/audiences/2015/documents/papafrancesco_20150610_udienza-generale.html

Προσευχή για την 10η Παγκόσμια Συνάντηση Οικογενειών

Η οικογενειακή αγάπη: κλήση και δρόμος αγιότητας

Αγιε Πατέρα,
είμαστε εδώ μπροστά Σου
για να Σε υμνήσουμε και να σε ευχαριστήσουμε
για το μεγάλο δώρο της οικογένειας.

Προσευχόμαστε για τις οικογένειες που έχουν αφιερωθεί στο μυστήριο του γάμου,
έτσι ώστε να μπορούν να ξανά ανακαλύπτουν κάθε μέρα τη χάρη που έχουν λάβει
και σαν μικρές κατ'οίκον Εκκλησίες,
να μπορούν να μαρτυρούν την Παρουσία Σου
και την αγάπη με την οποία ο Χριστός αγαπά την Εκκλησία.

Προσευχόμαστε για τις οικογένειες
που δοκιμάζονται από δυσκολίες και ταλαιπωρίες
από ασθένειες ή από τα βάσανα που μόνο Εσύ γνωρίζεις:
στήριξέ τες και πληροφόρησέ τες
γί αυτή την πορεία αγιασμού στην οποία τις έχεις καλέσει,
ώστε να βιώσουν το απέραντο έλεός Σου
και να βρουν καινούργιους τρόπους για ν' αυξηθούν στην αγάπη.

Προσευχόμαστε για τα παιδιά και τους νέους,
έτσι ώστε να μπορέσουν να Σε συναντήσουν
και ν' ανταποκριθούν με χαρά στην κλήση που έχεις σκεφτεί γι' αυτά.
Για τους γονείς και τους παππούδες,
έτσι ώστε να μπορούν να γνωρίζουν
ότι είναι ένα σημάδι της πατρότητας και της μητρότητας του Θεού
στη φροντίδα των παιδιών που, στη σάρκα και στο πνεύμα,
τους τα εμπιστεύεσαι.
για την εμπειρία της αδελφότητας
που η οικογένεια μπορεί να χαρίσει στον κόσμο.

Κύριε, δώσε σε κάθε οικογένεια
να ζήσει τη δική της κλήση προς την αγιότητα στην Εκκλησία
ως κάλεσμα για να γίνει ο πρωταγωνιστής του ευαγγελισμού,
στην υπηρεσία της ζωής και της ειρήνης,
σε κοινωνία με τους ιερείς και κάθε κατάσταση ζωής.
Ευλόγησε την Παγκόσμια Συνάντηση των Οικογενειών. Αμήν.

Επίσημη προσευχή για την 10η Παγκόσμια Συνάντηση Οικογενειών

22-26 Ιουνίου 2022